

Apoi CONDACUL glasul al 8-lea:

Deși Te-ai pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat, ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe: Bucurați-vă! Și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

ICOS

Pe Soarele cel mai înainte de soare, Care a apus oarecând în mormânt, întâmpinatu-L-au către dimineață, căutându-L ca pe o zi, mironosițele femei și una către alta, strigau: o prietenelor veniți să ungem cu miresme Trupul cel de viață purtător și îngropat, Trupul care a înviat pe Adam cel căzut, Care zace în mormânt. Să mergem, să ne sânguim ca și magii și să ne închinăm, și să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în giulgiu a fost înfășurat; și să plângem, și să strigăm: O, Stăpâne, scoală-Te, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

SINAXAR

În Sfânta și Marea Duminică a Paștilor prăznuim Învierea cea dătătoare de viață a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Stihuri:

Hristos pogorând la luptă cu iadul, singur.

După ce a luat pradă multă de biruință, S-a ridicat.

Numim sărbătoarea de azi Paști, după cuvântul care în vechiul grai evreiesc însemnează trecere; fiindcă aceasta este ziua în care Dumnezeu a adus, la început, lumea dintru

neființă întru ființă. În această zi smulgând Dumnezeu pe poporul israelitean din mâna Faraonului, l-a trecut prin Marea Roșie și tot în această zi, S-a pogorât din ceruri și S-a sălășluit în pânțelece Fecioarei. Iar acum, smulgând tot neamul omenesc din legăturile iadului, l-a suit la cer și l-a adus iarăși la vechea vrednicie a nemuririi.

Dar pogorându-Se la iad Domnul, nu a înviat pe toți câți erau acolo, ci numai pe cei care au voit să creadă în El; și sufletele sfinților din veac, ținute cu sila de iad, le-a slobozit și a dăruit tuturor puțința să se urce la ceruri.

Drept aceasta, bucurându-ne peste fire, prăznuim, cu strălucire, Învierea, închipuind bucuria cu care s-a îmbogățit firea noastră prin îndurarea milostivirilor lui Dumnezeu. De asemenea, dându-ne unul altuia obișnuita sărutare de Înviere, prăznuim și risipirea vrajbei, arătând prin aceasta unirea noastră cu Dumnezeu și cu îngerii Săi.

Iar Învierea Domnului, așa s-a petrecut: La miezul nopții pe când străjerii păzeau mormântul, pământul s-a cutremurat și un înger s-a pogorât și a răsturnat piatra de pe mormânt. Ostașii văzând aceasta, s-au înspăimântat și au fugit; numai după aceea s-a petrecut venirea femeilor la mormânt, sâmbătă după miezul nopții, aproape de revărsatul zorilor. Învierea a cunoscut-o întâi Maica lui Dumnezeu, care, după cum grăiește Evanghelia de la Matei, ședea la mormânt împreună cu Maria Magdalena. Dar spre a nu se arunca îndoială asupra Învierii, din pricina dragostei de mamă pentru Fiul său, de aceea zic Evangheliștii că Domnul S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena. Ea a văzut și pe îngerul, ce sta pe piatră, și plecându-se, a văzut și pe cei dinăuntrul mormântului, care au vestit Învierea Domnului și au grăit: «A înviat, nu este aici, iată locul unde L-au pus pe Dânsul». Deci, auzind ea acestea, a alergat

degrab la ucenicii cei mai înflăcărați, la Petru și la Ioan, și le-a vestit lor Învierea. Iar întorcându-se ea cu cealaltă Marie la mormânt, le-au întâmpinat pe ele Hristos, zicându-le: «Bucurați-vă!» Drept era, ca seminția femeiască să audă ea, mai întâi, bucuria, ca una ce a auzit mai întâi: «întru dureri să nască fii». Ele fiind biruite de dragoste, s-au apropiat și s-au atins de preacuratele Lui picioare, voind să-L cunoască mai cu dinadinsul. Apostolii au venit la groapă și Petru numai plecându-se în mormânt, s-a întors înapoi, iar Ioan a intrat înăuntru, a privit mai cu de-amănuntul și a pipăit giulgiul și mahrama capului (Luca 24, 12; Ioan 20, 3-8).

Magdalena, spre a se încredința mai cu dinadinsul despre cele ce văzuse, a venit iarăși împreună cu celelalte femei la mormânt, cam pe la revărsatul zorilor și au stat afară și plâneau. Dar uitându-se ea în mormânt văzu doi îngeri strălucind de lumină, care, certând-o oarecum, i-a grăit: «Femeie de ce plângi? Pe cine cauți? Pe Iisus Nazarineanul cauți? Pe Cel răstignit? S-a sculat, nu este aici». Și îndată s-au ridicat cuprinși de teamă, văzând pe Domnul. Iar aceea întorcându-se a văzut pe Hristos stând și părându-i-se că El este grădinarul (că mormântul era în grădină) I-a zis: «Doamne, dacă tu l-ai luat pe El, spune unde L-ai pus; și eu Îl voi lua pe Dânsul», și căutând ea din nou către îngeri. Mântuitorul a grăit Magdalenei: «Marie!»; iar ea înțelegând dulcele și cunoscutul glas al lui Hristos, voia să se atingă de El. Dar El a zis: «Nu te atinge de Mine, că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; precum socotești, ție ți se pare că Eu sunt încă om; ci mergi la frații Mei și spune-le, cele ce ai văzut și auzit»; și Magdalena a făcut așa. Luminându-se de ziuă, ea a venit iarăși la mormânt cu celelalte; iar cele ce erau cu Ioana și cu Salomeea au venit la răsăritul soarelui și, pe scurt grăind, femeile au venit la mormânt adesea și între ele era și Născătoarea de Dumnezeu. Că ea este aceea

pe care Evanghelia o numește Maria lui Iosie; Iosie era fiul lui Iosif. Nu se știe însă ceasul când a înviat Hristos. Unii zic că la cântarea cea dintâi a cocoșilor; alții când s-a întâmplat cutremurul, iar alții într-altă dată.

Deci așa petrecându-se faptele, iată că unii din cei ce păzeau mormântul au venit și au spus arhierilor cele întâmplate; iar aceștia mituindu-i cu bani, i-a înduplecat să spună că ucenicii lui Hristos au venit în timpul nopții și L-au furat. În seara acelei zile însă ucenicii fiind adunați laolaltă de frica iudeilor, și ușile fiind încuiate, a intrat Iisus la dâșii, că era cu trup nestricăcios, și ca de obicei le-a vestit lor: «Pace vouă!» Ei, văzându-L, s-au bucurat peste măsură de mult și au primit prin suflare, mai desăvârșită lucrarea Preasfântului Duh.

În ce privește însă, Învierea Domnului în a treia zi de la înmormântare, așa să știi: Joi seara și Vineri ziua, fac o zi (așa socoteau evreii întinderea unei zile); apoi Vineri noaptea și Sâmbăta întreagă, fac altă zi; - iată deci a doua zi. Altă zi o face noaptea de Sâmbătă și o parte din ziua de Duminică (fiindcă după o parte a începutului se înțelege întregul), deci altă întindere de zi. Iată dar și ziua a treia. Sau alt fel: Hristos S-a răstignit Vineri la ceasul al treilea; de la ceasul al șaselea și până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric, aceea înțelegeți-o o noapte; deci iată o întindere de o zi de la ceasul al treilea până la al nouălea. Apoi, după întuneric iată ziua și noaptea de Vineri; deci a doua întindere de zi. În sfârșit ziua Sâmbetei și noaptea ei fac, iată, a treia întindere de zi. Că deși Mântuitorul a făgăduit să ne facă bine în trei zile, totuși binefacerea a plinit-o El într-un răstimp mai scurt.

A Cărui slavă și putere este în vecii vecilor. Amin!